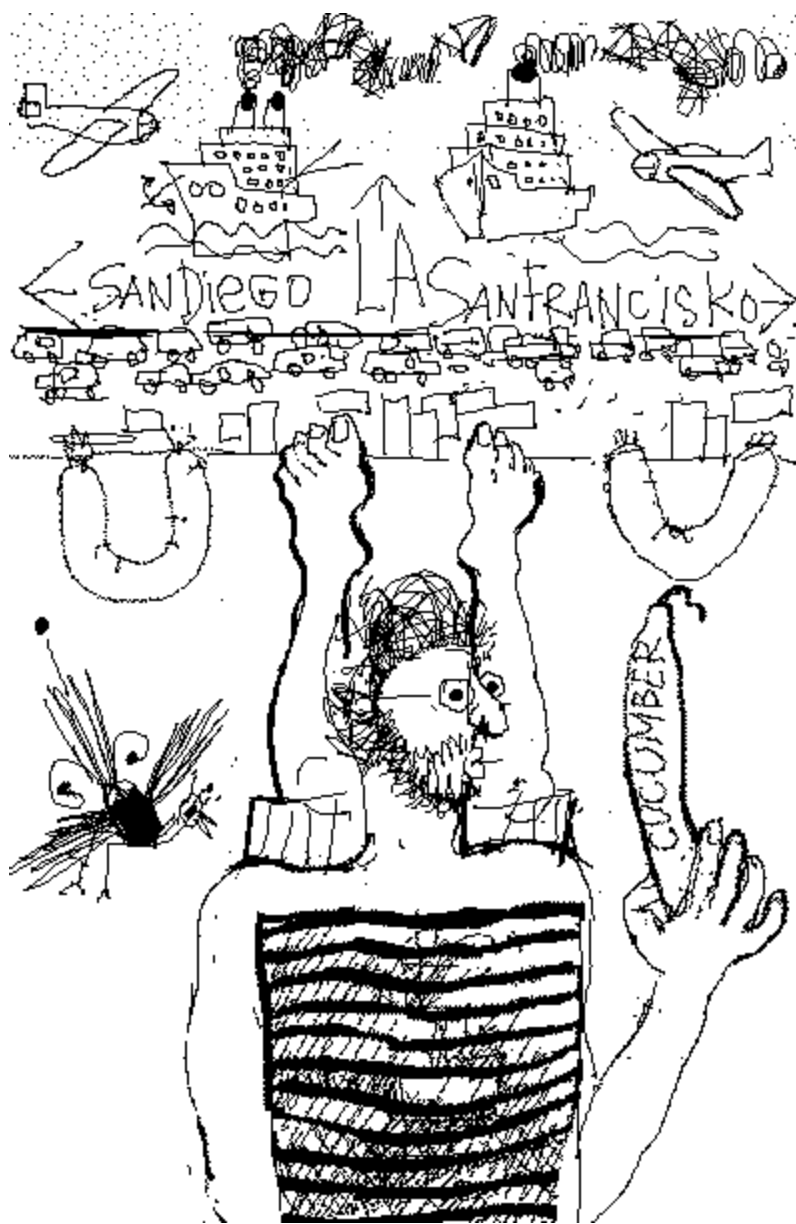

ВЕЛИМИР ПЕТРОВ
ШЕЗЛОНГ С КУКУМБЕР В ЕЛ-
ЕЙ

chitanka.info

Часът е единайсет нула-нула; три дни след Коледа. Слънцето се е заболо нейде на връх апогея си и пече ли, пече.

Географически погледнато, шезлонгът е дислоциран в Ел-Ей, както галено наричат Лос Анжелис; където са се изхитрили целогодишно да ползват климатични благини. И прекаляват! Вместо обещаното прохладно, проветриво време — идеалното за стъкмяване на родни VG-суджуци, пече; ще ми сконфузят рецептата. Жалко, тогава, за камарите луксозни телешки и свински филета, флейки и рибици, подбирани от супера; както и за чубрицата, кимиона и

пиперите, прекарани през границите и митниците. Жалко за месенето, втасването; пълненето и пердашенето. Тристата подкови висят на дълги нанизии, за радост и скомина на хвъркатите и петите колони на два враждуващи мравуняка. Мобилизирал съм и наличните вентилатори, да им правят вятър, за самочувствие и самосъхранение.

Що ми трябваше да споменавам, че съм професор по сужуците. Калифорнийското Мерло е виновно — след двете бутилки се изяхих като хвалипръцко и докато разяснявах научно, че пердашене и плещене със същите тези бутилки, но вече празни, е една и съща манипулация, ми натъгрузиха вот на доверие; както и надзора за безопасността им, спрямо гореспоменатите санитарии на природата и осъществяван хоризонтално от шезлонга.

А и това ако е шезлонг!

Какви шезлонгии си имаме у дома, в BG! От парен бук! И с парен чук да ги бухаш — държат като френски ключ! Платното им яко и ярко раирано като цирково шапито — красота и ергономия! Където и да ги курдисаш, разхубавяват! И гарнирани с маркови дамски тела, все лицеприятни.

А този — алуминиев братовчед на трикатно походно легло, с невзрачен сив брезент, разпнат от кохорта пружинки, чията исконна мечта е да те нащипят най-където не трябва; че и го правят. На всичкото отгоре — в комплект с моето лично зачислено ми тяло, нивелирано по гръб в оскъдни шушлякови гащички, с пресукани крачолки и ластик така, че да се осъществи многопроцентов слънчев огрев.

Портокаловите дръвчета, както и другите, едновременно цъфтят, имат завръзи и зрели плодове. Те са под хоризонта на погледа ми. На хоризонта са двата боси палци на ходилата ми — четирийсет и трети номер, като мерници на далекобойни оръдия; по-скоро като мушки, на които са кацнали плаваща петролна сонда и един, видимо недорасъл, многоетажен презокеански кораб — колкото водни бълхи. Би трябвало да се плацикат в Тихия океан; и онова сребристото, в маранята, ще да е той. От мушките до маранята са проснали поизбеляло кубистично, шарено чердже, дълго няколко десетки мили — разчертаните урбанистики на Ориндж Каунти. Там някъде е моят ориентир: Магистрала-5; на север — към Сан Франциско; на юг — към Сан Диего. Като юноша, попаднал първица в София, Площад Славейков ми

беше ориентиран; само оттам знаех къде съм и къде отивам. Загубех ли се, питах за Славейков и се оправях. В Лос Анжелис — Славейков ми е Магистрала-5.

Вляво от левия ми палец е Джон Уейн Еърпорт, върху терен завещан от киноартиста.

Надясно от десния ми палец, е Ел-Ей Еърпорт, старото летище; прочуто с това, че са ме глобявали трикратно за неплатен навреме паркинг.

Има и трето, зад гърба ми — нещо съм му сърдит и засега не го броя.

Трасето и за двете летища е едно докъм колената ми; оттам се спуска плавно и се раздвоява към палците. Вдигам очи нагоре, без да извивам глава; между перчеза ми изплува, в пълна тишина, сребърната пура на поредния самолет — повечето са Боинги с бели, къдрави опашки. Точно на всеки петдесет и пет секунди — по сребърна пура.

Остър, мигновен писък — колибри, колкото фастъчена шушулка, кацнало окомплектовано с дългата си колкото него човка, на невъобразимо тънка вейка, бучната във веждата ми. Пружинира, стрелва се нагоре, изчезва, пак изкача; миг — и ще се блъсне в сребърната пура. Като скоростна бленда замижвам с лявото око; самолетът отскача вляво, избягва сблъсъка; отдъхвам си. Колибрието невъзмутимо конвоира пурата докъм мушката, предава я на диспетчерската кула, проследява кацането и и доволно, на резки зигзаги, прихваща следващата.

Стратегически се превъртам по корем — да не прегарям, все пак. Докато трае този полуоборот, нали съм прекалено интелигентен и умен, пъргавата ми изобретателност подсъзнателно и светкавично разработва защитен продукт за слънчеви изгаряния. А именно: поправка-добавка на класическите ВГ народни медиицини — вместо налагане само с краставици на търкалета или само с кисело мляко — направо с енигматичното Лятна супа със седем букви — таратор! Двоен дикиш, но без чесън и счукани орехи!

Видимостта рязко намалява — носят ми, образно казано, се заклещва между стрелките на часовника, услужливо подпъхнат под главата, ведно с ръката. Часовник с вечен двигател; зарежда се от светлината, сверява се от спътник. Часовникът на Делфините — морските десантчици; издържа до деветдесет и два метра дълбочина;

ами ако ми се наложи — на деветдесет и три метра... титанов, доста тежичък и суперяк; става за чупене на орехи. Коледен подарък от сина — Ситизън; ще рече Гражданин! Свестен часовник — както се произнася, така и се пише. Щото... има едни... хайде, да не си отварям устата. Отдавна ми е дерт да отделя малко време, да се заема и да оправя този американ английш. Не целия; аз и не ги зная всички думички; само тия, дето едно мислиш, друго казваш, трето го пишеш, хептен различно четеш... Само един пример, взет да речем, от гореспоменатия таратор: най-обикновена краставица, си мислиш — кратко и ясно, да те разбере цял свят — произнасяш кюкъмба, а го пишеш кукумбер! Наистина — много по-звучно и характеризиращо си е кукумбер! Лично аз познавам доста кукумбери и кукумберки — от разни разцветки, фасони и калъпи.

Позната USA-снаха: нашенецът я подбирал по негови си критерии; разбира ги той тия работи: заоблености разни, красоти и екзотика; очите и — очи, филмовите звезди — на второ и трето място; ханш и други едни работи, че и две хубави внучета снесла, да радват старите... ама на — излязла кукумберка! Как може, викала, да говорите на този грозен език; не искам в моята къща да го чувам... Нашенецът виновно гледал в земята — да бе, как е могъл толкова години да говори на този грозен майчин език... лоша работа! Добре, че не се наложило, с младите да са под един покрив, ами си били все всред нашенци, дето милеят за грозните ни хубости.

Знайно е — като си смениш позата, лошия сън го сменя хубав; а и гърбът ми, май, ще има нужда от лятна супа със седем букви. Полуоборот и шезлонгът вече е буковият, с пъстрото като цирково шепито платно; двата ми крака вирнали мушките по хоризонта; защо ли са с подпетените вълнени чорапи. На левия е кацнал съседът, а на десния — съседката. Наоколо са проснали бял китеник от преспи дълбок сняг и разрината Магистрална пътека-1 към комшулука. Хайде, викат, че много се заседяхте в тази пуста Америка! Идвайте да караме заедно празниците; камината бумти; направили сме пресни суджуци от дъртата коза и овена; ще ги дялнем на гребенче и — на дилафа! Че да се наприказваме като хората — на звучен български!

По трасето София — Букурещ на всеки три часа, в пълна тишина, прелита сребърна пура с дълга къдрава опашка — гаргите не и обръщат никакво внимание.

— Идваме, комшу! Както е рекъл народът: всеки кукумбер да си
знае шезлонга!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.